

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 380/2019
09.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Јасике, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 742/17 од 18.05.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 203/18 од 10.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 742/17 од 18.05.2018. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 203/18 од 10.12.2018. године у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 742/17 од 18.05.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. ЗКП, обавезан да на име трошкова кривичног поступка уплати износ од 15.000,00 динара, на рачун Основног суда у Старој Пазови и да Основном јавном тужилаштву у Старој Пазови на име трошкова кривичног поступка плати износ од 25.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења. На основу члана 258. став 1. и став 4. ЗКП, оштећена „ЕПС-Дистрибуција“ Електродистрибуција Рума је упућена да постављени имовинскоправни захтев остварује у парничном поступку.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 203/18 од 10.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Јасика, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) и став 2. тачка 1) и члана 439. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од кривичне одговорности.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члан 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаном правноснажном пресудом прекорачена оптужба тиме што је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени предметно кривично дело извршио у намери да себи прибави противправну имовинску корист што му оптужним актом није било стављено на терет. Поред тога, према наводима захтева, изрека пресуде садржи радњу извршења кривичног дела која није била означена у диспозитиву оптужног акта (болдиран текст) и то да је окривљени користио електричну енергију преко електричног бројила које је било неисправно и на којем је напонски калем „Р“ спаљен због постављања јаког сталног магнета на леву страну кућишта бројила а на којој страни се налазе напонски калемови „Р“ и „С“.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној односно на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

У конкретном случају окривљеном је измењеним оптужним актом од 02.02.2018. године стављено на терет да је описаним радњама прибавио противправну имовинску корист у износу који прелази 5.000,00 динара, из којих навода, по налажењу овога суда, очигледно произлази да је окривљени извршењем кривичног дела прибавио себи противправну имовинску корист како је то и означено у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде, на који начин није измењена суштина чињеничног описа, тако да није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде.

Поред тога, првостепени суд тиме што је чињенични опис дела изменио тако што је у истом додао да је напонски калем „Р“ спаљен због постављања јаког

сталног магнета на леву страну кућишта бројила, на којој страни се налазе напонски калемови „Р“ и „С“, по налажењу овога суда, није прекорачио оптужбу, већ је на наведени начин само уподобио чињенични опис дела чињеничном стању утврђеном на главном претресу, на основу изведених доказа, које се делимично разликују од чињеничног стања описаног у измењеном оптужном акту, не додајући ни једну нову радњу у смислу обележја дела која окривљеном оптужбом није била стављена на терет.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, оценио као неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да у изреци пресуде није наведено ко је оштећен предметним кривичним делом због чега, према ставу браниоца, дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело чиме је правноснажном пресудом повређен кривични закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде назначене су све чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела крађе из члана 203. став 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и то како оне које се тичу радње извршења која се састоји у одузимању другом туђе покретне ствари на начин описан у изреци пресуде, тако и оне које се односе на субјективна обележја кривичног дела – постојање урачунљивости, умишљаја и намере код окривљеног да присвајањем туђе покретне ствари прибави себи противправну имовинску корист.

По налажењу овога суда то што у изреци пресуде у чињеничном опису радње извршења дела није наведено ко је оштећен предметним кривичним делом иако је код одлуке о имовинско правном захтеву јасно опредељено да је то „ЕПС Дистрибуција“ Рума, не указује да у радњама окривљеног нема законског обележја кривичног дела крађе из члана 203. став 1. КЗ, већ евентуално да је изрека пресуде неразумљива, који недостатак пресуде представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је предметно електрично бројило фактички и правно било неисправно јер (није поседовало уверење о баждарењу како налаже Закон о метрологији и Правилник о врстама мерила), тако да се ово бројило није могло користити као доказ – обрачун неовлашћеног коришћења електричне енергије, због чега је, према ставу браниоца правноснажна пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, иако се формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, правноснажну пресуду у суштини побија због погрешно и

непотпуно утврђеног чињеничног стања, у вези потрошње електричне енергије која је утврђена наведеним бројилом.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Надаље, бранилац у захтеву истиче да је првостепени суд својом пресудом оштећену Електродистрибуцију Рума упутио да постављени имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку иако је на страни 5, образложења своје пресуде утврдио да је пресудом Основног суда Стара Пазова, Судске јединице у Инђији П 992/16 од 14.06.2017. године одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени АА, да тужиоцу исплати износ од 133.420,06 динара, са затезном законском каматом, тако да, према наводима захтева, у ситуацији када је донета правноснажна пресуда у грађанском поступку којим је одбијен тужбени захтев против туженог АА, тада ни кривични суд није могао својом пресудом да оштећеног упутити да постављени имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку јер се ради о пресуђеној ствари.

Међутим, Врховни касациони суд налази да упућивање оштећеног да постављени имовинскоправни захтев може остварити у парничном поступку нема карактер одлуке о досуђеном имовинскоправном захтеву (члан 441. став 3. ЗКП) која се може побијати овим ванредним правним леком у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је захтев браниоца окривљеног и у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић